

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 263733 21 Квлз
БањаЛука, 20.10.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Горане Микеш и Даниеле Миловановић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног А.М., због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката С.М.Б. из Б., изјављеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број: 71 0 К 263733 20 Кж од 26.04.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.10.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног А.М., поднијет против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањалуци број: 71 0 К 263733 20 Кж од 26.04.2021. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци број: 71 0 К 263733 20 Кж од 26.04.2021. године потврђена је пресуда Основног суда у Бањој Луци број: 71 0 К 263733 17 К од 06.12.2019. године, којом је оглашен кривим оптужени А.М. због кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 01/12 и 67/13 – у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико оптужени у року од 2 (двје) године по правоснажности пресуде не учини ново, исто или слично кривично дјело. Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка, а имовинскоправни захтјев у овом поступку није постављен.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднијела бранилац осуђеног, адвокат С.М.Б. из Б., због повреде Кривичног закона Републике Српске и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 51/12, 91/17, 66/18 и 15/21

у даљем тексту ЗКП РС), с приједлогом да се захтјев уважи као основан, преиначи правоснажна пресуда или у цјелости укину првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Живана Бајић је оспорила основаност Захтјева и на основу члана 355. ЗКП РС предложила да се исти одбије као неоснован .

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Ограничењима из става 3. исте законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, Захтјевом се правоснажна пресуда побија по оба означена законска основа предвиђена одредбом члана 350. став 1. ЗКП РС, а наведене повреде закона су изнесене и у жалби браниоца на првостепену пресуду.

У прилог тврдњи о повреди права на одбрану Захтјев образлаже да се ова повреда манифестује у одбијању појединих доказних приједлога одбране од стране првостепеног суда (саслушање у својству свједока љекара који су лијечили и који лијече оптуженог), а да у побијаној пресуди другостепеног суда не стоји да је оптужени у жалби против првостепене пресуде истицао овај приговор да му првостепени суд није дозволио саслушање предложених свједока (чиме се имплицира да другостепени суд није размотрио све релевантне жалбене приговоре).

На наведеним аргументима Захтјева не може се градити тврдња о повреди права на одбрану у поступку доношења побијане правоснажне пресуде.

Наиме, према одредбама члана 278. став 2. ЗКП РС суд има дискреционо овлаштење да одбије извођење понуђеног доказа када оцјени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу немају значаја за предмет. Овакво законско ограничење права на извођење доказа, када се има у виду пракса Европског суда за људска права, је конзистентно са одредбама члана 6. став 3. тачка д) Европске конвенције, међутим да би примјена овог ограничења била у складу са цитираном одредбом Европске конвенције, суд је у обавези да у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге (*пресуда Видал против Белгије од 22. априла 1992.*

године), а ова обавеза суда недвосмислено произлази и из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС у погледу свих неприхваћених доказних приједлога странака.

У конкретном случају првостепени суд је у разлозима пресуде на страни 3. пасус 1. детаљно образложио због чега су одбијени доказни приједлози одбране на које Захтјев указује, а из разлога побијане другостепене пресуде (на страни 2. пасус 3.) сасвим одређено и јасно произлази да је другостепени суд размотрио овај жалбени приговор заснован на тврдњи о повреди права на одбрану у облику одбијања доказних приједлога одбране за саслушање свједока др Р.Д., др М.М., др Ј.Г., др М.М.1 и др В.Ђ., те свједока М.Р., Н.Н. и Ж.М. При томе су прихваћени као правилни закључак првостепене пресуде по којем су предложени докази непотребни јер не би користили расвјетљавању чињеничног стања, као и образложење првостепеног суда за такав закључак. Слиједом тога нема мјеста приговору Захтјева о повреди права на одбрану у виду процесне неравноправности оптуженог учињеној у поступку доношења побијане правоснажне пресуде.

Повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Аргументи Захтјева изнесени у конкретном случају у прилог тврдње о повреди Кривичног закона, по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања, када се доводи у питање правилност оцјене доказа и утврђење чињеница од одлучног значаја с аспекта постојања битних елемената бића кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 169. став 1. КЗ РС, тврдњом да су оба суда била наклоњена оштећеном који је адвокат и прихватили исказе свједока који раде са њим (његове колеге и сродници), а да суд није повјеровоа доказима одбране нити их узео у обзир.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер, како је већ наглашено, нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на коме се заснива побијана пресуда, те на тим чињеничним недостацима гради тврдња о повреди Кривичног закона, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић